

Antiga Audiència, diumenge 2 d'abril de 2006

El tiempo que queda

Le temps qui reste, François Ozon, 2005

Un fotògraf de moda veu desfil·lar la mort quan s'assabenta que té càncer.

Un jove director consolidat

Tot just començar la seva carrera, als anys noranta, el director francès François Ozon es va rebel·lar com una de les grans promeses del cinema francès i un hereu directe del cinema de Rainer Werner Fassbinder (un d'aquells directors de culte que encara falta redescobrir). Seguint l'estela i l'estil de l'alemany, Ozon s'ha convertit en un dels realitzadors més provocatius i vibrants del panorama europeu. El seu cinema tendeix a crear atmosferes fosques que porten a una exploració psicològica d'elements com la transgressió i la sexualitat, sempre barrejat amb un punt d'ironia i en format de drama. En aquesta línia, el seu cinema ha estat sovint comparat amb el de Hitchcock i Chabrol, aquest últim —un clàssic— del cinema francès encara en actiu, com vam poder comprovar la temporada passada amb *La flor del mal*, un film que podríem titllar de molt teatral.

Amb aquesta nova pel·lícula, François Ozon centra la història en la vida (o el que queda d'ella) de Romain (Melvil Poupaud) un fotògraf de moda de trenta-un anys, gay, egocèntric i arrogant, que un bon dia (més ben dit un mal dia) descobreix que pateix un càncer terminal. L'esperança mèdica de recuperació és nul·la. Així doncs, la pròpia esperança només seu a esperar la mort; és una qüestió de temps. Aquesta trama em fa pensar en aquella magnífica *Cleo de 5 a 7* dels anys 60, realitzada per Agnès Varda, a on presenciàvem, a temps real, les últimes hores d'una dona a qui li han diagnosticat càncer. Però, res a veure. Mentre que *Cleo* es basava en la contemplació i en la calma (en l'aparença de normalitat), *El tiempo que queda* mostra una reacció més dramàtica del personatge; un aprofundiment en la fallida psicològica i la desgràcia (potser no seria una bajanada parlar d'Ozon com

l'Almodóvar francès, tot i que generen estils ben diferents). Quan Romain s'assabenta de la malaltia, la primera reacció és descarregar tota la ràbia envers els seus pares, la seva germana i, com no, sobre el seu nuvi, a qui acaba expulsant del pis que compartien. El fet és que ningú entén aquest comportament, ja que el jove fotògraf manté en secret la seva malaltia. Els personatges d'Ozon amaguen coses. Tota bona trama ha d'amagar coses. I la conseqüència inevitable d'aquesta manca de confiança i de sinceritat; és a dir, la conseqüència de tenir motius ocults, comporta una caiguda merescuda i terrible en la soledat absoluta.

Però, la necessitat de sortir d'aquesta tràgica baixada a l'infern inevitable de la mort, provoca que algú tan egoista com Romain no pugui contenir més el dolor en soledat. No sap patir sol i prefereix fer patir també els altres

o patir amb ells, així que un dia decideix desvelar el seu secret. L'escollida per rebre la notícia és la seva àvia (paper interpretat magistralment per Jeanne Moreau, una supervivent de l'esplendor del cinema francès). Amb no gaire tacte, Romain li diu a la seva àvia que està tan a prop com ell de la mort. S'inicia així un intent de superació, un procés terapèutic proper a la confessió, amb el que intentarà recuperar la seva vida, tot i que aquesta va restant per moments. Potser el temps que ens resta sempre és un temps construït en funció del nostre passat. Ja no hi ha futur, sinó que tot esdevé esperança per recuperar aquest passat. En aquest sentit, Romain haurà de deixar de banda la seva feina de fotografiar la moda, allò superficial, passatger, per tal d'aprofundir en unes fotografies molt més perdurables com ara l'amistat, l'amor... i la seva pròpia existència.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció i guió: François Ozon..
Producció: Olivier Delbosc i Marc Missonnier.
Fotografia: Jeanne Lapoirie.
Muntatge: Monica Coleman.
Música: Marc-Antoine Charpentier, Arvo Pärt i Valentin Silvestrov.
País: França
Any: 2005.
Duració: 90 min.

Equip Artístic

Melvil Poupaud (Romain), Jeanne Moreau (Laura), Valeria Bruni-Tedeschi (Jany), Daniel Duval (Padre), Marie Rivière (Madre), Christian Sengewald (Sasha), Louise-Anne Hippeau (Sophie), Henri de Lorme (Doctor), Walter Pagano (Bruno), Ugo Soussan Trabelsi (Romain [nen]).

Filmografia (selecció)

2004
5x2

2003
Swimming pool

2002
8 women

2000
Water drops on burning rocks

1998
Scènes de lit

1998
Sitcom

1997
See the sea